U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce **A. I. F.**, zastoupeného Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Hradec Králové 2, Haškova 1714/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 7. 2016, č. j. 29 Az 36/2015 – 73,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Mgr. Janu Urbanovi **se** za právní zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti **přiznává** odměna ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude na účet zástupce žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení platí stát.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-558/ZA-ZA14-LE05-2015, byla vyslovena nepřípustnost žádosti žalobce (dále „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“) a řízení o žádosti bylo zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona.

Krajský soud ve svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu: stěžovatel podal současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 6. 2015, uvedl, že je státním občanem Iráku, arabské národnosti, svobodný. Jeho otec zemřel, o matce nic neví. V České republice má přítelkyni, přijel sem v roce 1998. Do té doby žil v Iráku. Je islámského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Má základní vzdělání, pracoval jako malíř pokojů a svářeč. Z vlasti odjel, protože tam byl velký nepořádek. Bojovali tam Američané, nebyla práce, pouze chaos, nebyl tam v bezpečí. Nyní je tam válka s Islámským státem, proto žádá o azyl. Dochází tam k masakrům obyvatelstva. Chtěl by žít v České republice s přítelkyní a pracovat. V současnosti se jedná o jeho čtvrtou žádost o

azyl, předchozí podal v letech 1999, 2001 a 2003. Byl zde třikrát trestně stíhán, vrátit se nechce, v Iráku není bezpečno a nikdy tam nebude pořádek. Dne 26. 6. 2015 byl vyzván seznámit se s podklady pro rozhodnutí, uvedl však, že není potřebné se s nimi seznamovat, má informace z českých médií. Nemůže souhlasit s tím, co se děje v Iráku, tvrdí, že tam jsou muslimové, kteří islám poškozují, pravý muslim nesmí bezdůvodně ublížit člověku. To, co se tam děje, nemá s islámem nic společného. Kdyby byl v Iráku, byl by již mrtvý. Naposledy byl v zemi původu v r. 1998, bydlel v Mosulu. O Islámském státu nechce nic slyšet, nerozumí tomu, co se tam děje.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobou, namítající nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným. Trval na tvrzení, že v případě návratu do země je ohrožen nebezpečím vážné újmy v důsledku válečného konfliktu, který probíhá v místech jeho posledního pobytu na území Iráku. V České republice má vybudovány rodinné vazby. Zpochybnil též informace získané žalovaným z databanky ČTK a od Ministerstva zahraničních věcí. Stěžovatel nesouhlasil ani s tím, že se situace v zemi od podání jeho poslední žádosti nezměnila. Správní orgán si měl opatřit dostatečné aktuální informace, které by znamenaly meritorní posouzení věci.

Krajský soud závěry žalovaného aproboval. Vycházel z toho, že žalovaný ve svém rozhodnutí porovnal důvody, které stěžovatel uváděl ve své nynější žádosti, s důvody předchozích žádostí a dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel neuvedl žádné nové důvody, podporující kterékoli relevantní hledisko mezinárodní ochrany; krajský soud zároveň nepřehlédl překážku udělení doplňkové ochrany stěžovateli podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V průběhu správního řízení se stěžovatel odmítl vyjádřit k podkladům shromážděným správním orgánem pro posouzení jeho žádosti a nenavrhl žádné doplnění skutkového stavu. Soud v postupu žalovaného neshledal žádnou vadu řízení ani nezákonnost. Ze všech zmíněných důvodů proto žalobu stěžovatele zamítl.

Stěžovatel podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost, ve které akcentuje hrozící vážnou újmu v zemi původu z důvodu probíhajícího válečného konfliktu. Domnívá se, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav a s hrozbou vážné újmy stěžovateli se dostatečně nevypořádal. Krajský soud podle stěžovatele pochybil, když závěry žalovaného aproboval. Stěžovatel též odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107, podle něhož musí správní orgán posoudit všechny skutečnosti, které v řízení vyjdou najevo, a to s ohledem na všechny formy mezinárodní ochrany. Žalovaný měl podle něj povinnost zabývat se všemi bezpečnostními otázkami, které stěžovatel v řízení vznesl. Rozsudek krajského soudu považuje stěžovatel za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud pouze převzal argumentaci žalovaného a stěžovatelem uváděnými důvody se po věcné stránce nezabýval. Stěžovatel proto navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že se nyní jedná již o čtvrtou neúspěšnou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný přitom nezjistil na základě současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany skutečnosti, které by odporovaly užití § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl shodné důvody jako v řízení předchozím. Institut azylu by navíc

neměl sloužit jako nástroj legalizace pobytu v České republice. Žalovaný též poukázal na to, že v posledních měsících se ze zemí západní Evropy vracejí dobrovolně tisíce migrantů zpět do Irácké republiky, neboť nejsou spokojeni s místním stylem života a podmínkami. To nesvědčí o opodstatněnosti obav stěžovatele z bezpečnostní situace v zemi. Žalovaný závěrem svého vyjádření navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek věcně, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 29 (dostupné na www.nssoud.cz), přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Podle téhož rozsudku mohou být důvodem přijatelnosti i případy pochybení uvedené stěžovatelem v jeho kasační stížnosti.

Po posouzení věci však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek žádnými, natož hrubými vadami zásadního charakteru, které by měly obecný dopad a odůvodňovaly tak přijetí kasační stížnosti, netrpí. Krajský soud se v napadeném rozsudku vypořádal se všemi žalobními body. Je třeba poznamenat, že předchozí žádost o udělení mezinárodní ochrany byla stěžovatelem podána 1. 7. 2003 prakticky ze shodných důvodů jako žádost nynější a rozhodnuto o ní bylo žalovaným dne 29. 10. 2013. Žalovaný se již v tomto svém předchozím rozhodnutí vyjádřil ke všem formám mezinárodní ochrany ve vztahu ke stěžovatelem uváděným důvodům žádosti. Shledal též existenci překážky bránící udělení doplňkové ochrany proto, že stěžovatel v České republice spáchal zvlášť závažný zločin [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Nynější žádost stěžovatele posuzoval žalovaný správně zejména z toho úhlu pohledu, zda došlo ke změně poměrů vzhledem k osobě stěžovatele nebo situace v zemi původu. Institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení (srovnej rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmto podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znova meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany.

Z výše uvedeného vyplývá, že otázkami nadnesenými stěžovatelem v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že samotný nesouhlas stěžovatele s posouzením realizovaným krajským soudem zajisté nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Zdejší soud pak neshledal ze strany krajského soudu žádné hrubé pochybení při výkladu hmotného či procesního práva.

Za této situace Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Žalobci byl již v řízení před krajským soudem ustanoven jako zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s. advokát Mgr. Jan Urban. Toto zastoupení trvalo i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8 *in fine* s. ř. s.). Ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti vykonal jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) a doložil, že je plátcem DPH. Za jeden úkon právní služby mu náleží částka 3.100 Kč [§ 9 odst. 4, ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále „advokátní tarif“)] a 1x režijní paušál 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Částka 4.114 Kč [3.100 + 300 + 714 (21% DPH podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s.)] představuje tedy celkové náklady ustanoveného zástupce. Tyto náklady nese stát (§ 35 odst. 8 věta prvá s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 12. října 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu